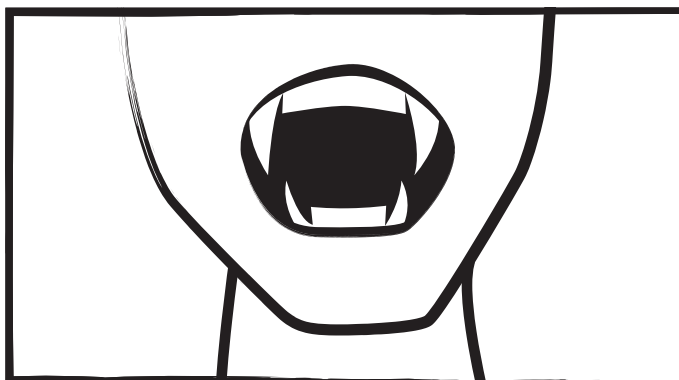

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Субота, 30. септембар
19.15

Ове три реченице никад не бисте желели да чујете од својих родитеља:

„Хајде да разговарамо о сексуалним односима.”

„Идемо нас двоје да плешемо.”

„Ускоро ће ти израсти бели очњак.”

Родитељи су ми управо саопштили последњу реченицу, после које су ми рекли... сачекајте, чућете.

Данас пуним тринаест година. Први пут откад знам за себе, родитељи су ми купили поклон који сам заиста желео – ајпод са екраном осетљивим на додир. Рекли су да ми је то и божићни поклон, али није важно. Сјајан је. Пошто није већи од мобилног

телефона, могу свуда да га носим, могу и да играм игрице, да идем на интернет или да пишем блог, шта год хоћу.

Замислио сам да пишем толико узбудљив блог да би свако изгорео од нестрпљења да га прочита. Мој блог ће, наравно, бити узбудљив, али нико неће моћи да га види. Хоћу да вам кажем да ће мој блог бити доступан само вама – и заувек мора остати заштићен тајном лозинком.

Чудно, али живот вам се промени кад најмање очекујете. Вечерао сам, не слутећи ништа, кад су се мама и тата изненада појавили. Мама је искључила телевизор и са татом села поред мене за сто.

„Хтели бисмо да разговарамо с тобом, Маркусе”, рекао је тата.

Нисам се изненадио. Мама и тата су ми увек држали дуга и досадна предавања која су ме стварно доводила до лудила. Исто као и у школи.

„Мислили смо”, почео је тата, „да би ово била добра прилика да ти нешто кажемо о”, погледао је маму, која је скоро неприметно климнула, „претдивним променама које ће твоје тело ускоро претрпети.”

„Да, знам, добићу гомилу бубуљица, а глас ће почети да ми се мења. То сте хтели да ми кажете, зар не?”, узвратио сам.

„Биће и других промена”, рекла је мама благо.

О, не! Почиње разговор о сексуалним односима, помислио сам. Ножни прсти су ми се грчили колико ми је било непријатно. „Само немој о томе док једем, мама, молим те. Згадиће ми се”, рекао сам. „Све су нам, ионако, већ објаснили на часовима биологије, дакле, упознат сам са свим ужасним појединостима.” Осмехнуо сам се, погледао врата и, надајући се да ћу успети да се извучем, рекао: „Е, мама и тата, било ми је драго што смо се дружили и мало боље упознали. Видимо се.”

Нису се ни померили. Брзо су разменили погледе. Тата је узвикнуо: „Хтели смо да ти кажемо, Маркусе, да си посебан.”

„О, најбољи сам”, смешкао сам се. „И много сам срећан што сте и ви то напoкoн схватили.”

„Ипак, десиће ти се још нешто што твоји пријатељи неће искусити”, наставио је.

„Шта, на пример?”, опрезно сам га упитао.

„Па, прво, неподношљиво ћеш смрдети”, рекла је мама.

Помирисао сам пазух. „Јел’ ви то мени кажете да смрдим?”, питао сам.

„Не, не”, узвратила је мама, „али хоћеш извесно време, или још тачније, смрдеће ти из уста, а ништа нећеш моћи да урадиш да би се решио задаха.”

„И ускоро ће ти”, наставио је тата, „израсти бели очњак.”

Зачуђено сам га погледао. „О чему, забога, причаш, тата?”

Није одговорио; само је наставио: „Не брини, очњак ће ти потрајати само један дан што је сасвим нормално за неког ко је тако посебан као ти.”

Чинило ми се да је тата имао још много што-шта да каже, али мама је узвикнула: „Добро, мислим да смо му довољно рекли у првом разговору.” Хтела је да устане.

„Хм, чекајте”, рекао сам. „Због чега ће ми израсти очњак? Шта ћете сад да ми кажете? Да постајем вампир?!”

Почео сам да се превијам од смеха. Ипак, постало је врло напето иако уопште нисам знао због чега. Дакле, кад не знате шта ћете, почните да се смејете. Смех и треба да буде главна одлика живота. То је, у ствари, моје мишљење. Изненада сам схватио да се мама и тата чак и не осмехују и спазио сам ситне грашке зноја на татином челу.

„Хеј, вас двоје ме вечерас стварно плашите”, узвикнуо сам. „Штавише, и вечера ми се згадила, што је скоро сасвим немогуће... А сад ми лепо реците шта се дешава.”

Тата је полако почео: „Ниси вампир.”

„Не, наравно, никад нисам ни помислио да јесам”, узвратио сам. „Вампири не постоје, зар не?”

Тата није одговорио већ је веома полако и опрезно рекао – као да оно што говори преводи са

неког страног језика: „Твоја мајка и ја смо – и то можемо с поносом да кажемо – полувампири, па, добро, скоро пола – боље рећи, око четрдесет посто вампири. Ипак, сматрамо да смо полувампири и верујемо да си и ти један од нас.”

Кад чујете нешто овако запањујуће, не почнете одмах да скачете и лудите (то долази касније). Не, само прогутате велику кнедлу и помислите: „Или сањам или ће убрзо свиње почети да излећу кроз прозор или су моји родитељи ПОТПУНО ОДЛЕПИЛИ”. Да, сигурно се то догодило. Стрес изазван савременим начином живота лоше је утицао на њих.

И тако, осмехујући се врло љубазно полуделим родитељима, упитао сам их: „Да видимо, откад мислите да сте полувампири? Хајде да почнемо с тобом, тата. Само се удобно смести у столицу, опусти се и све ми испричај.”

„Кад први пут то чујеш прилично се запањиш, зар не?”, одговорио је тата.

„Да, стварно”, рекао сам. „Посебно кад не верујеш ни у једну једину реч коју чујеш.”

„Није требало овако да ти саопштимо”, рекла је мама. „У приручнику пише да ти то треба постепено откривати.”

„О каквом приручнику причаш?”, упитао сам.

„О малом водичу који помаже људима у оваквој прилици”, одговорила је мама. „Неизмерно смо желели да све урадимо како треба.”

„И колико има полувампира?“, упитао сам. „Или сте само вас двоје лудака – и ја трећи срећник, наравно?“

„Има нас више него што можеш да замислиш“, одговорио је тата.

Прибрано је говорио и уопште није изгледао као да је полудео.

„Слушајте“, почео сам, „и исправите ме ако грешим. Чуо сам да вампири имају велике зубе и врло препредене навике. А, да. Чуо сам да се на сунцу претварају у прах и живе пет векова. Хеј, нећете ми ваљда рећи да имате двеста педесет година, а?“

Пошто су се мама и тата већ били мало опустили, мама је рекла осмехујући се: „Не смеш да верујеш у све те приче. Страшно претерују. Ми смо, наравно, само полувампири, али знаш и сам да ни твој отац ни ја не волимо сунце.“

Изненада сам се сетио и зачудио што раније нисам приметио да се и мама и тата брижљиво покривају одећом током сунчаних дана, а за време распуста никад нисмо ишли у топлије крајеве. У ствари, мама и тата су увек више волели зимске одморе ван сезоне. Мислио сам да то раде јер су помало шкрти.

„Волимо повремено да се почастимо и понеком капи крви“, наставила је мама. „Заправо, изузетно је освежавајућа. Волимо и да посећујемо гробља ноћу; врло је пријатно.“

„Ипак, нисмо толико стари колико мислиш”, наставио је тата. „Полувампири имају дуг и врло испуњен живот. У ствари, твоја прабака је била жива кад си се родио.”

Мама је пронашла фотографију изузетно ружне бебе (то сам био ја) у крилу сићушне жене која изгледа као изубијана лутка.

„Видео сам ову слику”, рекао сам.

„Али никад ти нисмо рекли колико је година имала твоја прабака кад је ова фотографија снимљена”, рекла је мама узбуђено. „Имала је сто двадесет четири године.”

„А изгледала је као да има сто двадесет три”, рекао сам. „Запањујуће. И она је била полувампир?”

„И то веома поносан”, рекао је тата. „Говорила је да смо због наше дуговечности господари времена. Била је покретна све време. Погледај своје бабе и деде... Иако су у пензији, ни родитељи твоје мајке, а ни моји, не желе да седе у кући. Сви путују, зар не?”

„Ипак, постоји једно важно правило за нас полувампира”, рекла је мама. „Морамо да чувамо тајну о свом идентитету. Кад би обични људи знали да постојимо...”

„Прилично би се унервозили”, наставио је тата. „Много је бесмислених прича о нама. Због тога је боље да не знају ко смо.”

„Сигурни сте да сам и ја полувампир?”, питао сам.

„Скоро сигурни”, рекла је мама, „али бићемо сасвим сигурни за један или два дана кад би требало да почну промене о којима смо ти причали.”

„Значи, ако будем имао ужасан задах и ако ми израсте очњак, онда сам један од вас?”, питао сам.

Тата је полако климнуо главом. „Само не заборави да не треба да се бринеш. Али...” Оклевао је.

„Да?”, подстицао сам га.

Тата се нагнуо напред. „Следећих неколико дана биће ти изузетно тешко јер ће вампирска страна твоје природе покушавати да избије на површину.”

„И треба да јој дозволиш да то уради”, рекла је мама. „Веома је важно да је у томе не спречаваш.”

„Имаш ли још питања?”, огласио се тата.

„Аха. Можете ли ти и мама да се претворите у шишмише?”

Мама је поцрвенела, а тата се срамежљиво накашљао. „Не волимо да се правимо важни... О томе ћемо ти причати неког другог дана.”

„Нестрпљив сам”, рекао сам и изненада скочио са столице.

„Куда ћеш?”, питала ме је мама.

„Идем да зовем болницу јер сте вас двоје потпуно полудели.”

„О, Маркусе”, узвикнула је мама.

„Извините, чуда вероватно постоје, али ово је чудније од најчуднијег. Не верујем вам ни реч. Идем напоље.”

„Немој...”, почела је мама.

„У реду. Нека протегне ноге неколико минута”, прекинуо је тата.

Истрчао сам напоље.

20.25

Морао сам да побегнем. Ваљда разумеш због чега сам био избезумљен. Мислим, родитељи су ми потпуно смирено испричали причу од које би се космос затресао као да су ми испричали нешто најобичније. Кажем ти, бложе (можда смешно звучи, али промена је промена), у мојој кући се дешава нешто језиво.

Осим ако... Па, можда су се само нашалили са мном, наравно, али моји родитељи никад то не би урадили. Можда су ме само тестирали? Моји родитељи воле све што је образовног карактера, али шта је образовно у томе што су ми рекли да су полувампири?

Не, морам да се надам да су моји родитељи полудели. Али ако нису... ШТА СЕ ОНДА ДЕШАВА?

Одговори су написани крвљу на надгробној плочи.

21.05

Пошто сам се мало провозао на скејтборду, отишао сам код Џоела, мог најбољег пријатеља.

Његова мама ми је отворила врата и строго ме погледала. „О, добро вече”, рекао сам озарено, „да ли је Џоел код куће?”

„Кажњен је”, обречнула се. „Можеш да останеш код њега само пет минута. У својој соби је. Вечерас не сме да изађе.”

Кад сам ушао у Џоелову собу, испричао ми је све о свом последњем преступничком подухвату.

„Данас је мој млађи брат славио рођендан. Забава је била ужасно досадна... Све док нисам организовао највеће гађање желеом. То је требало да видиш.” Тајанствено се осмехнуо. „Али нисам заборавио твој рођендан и спремио сам ти... Светску честитку.”

Отворио сам коверат. „Хеј, сам си је направио.”

„Требало ми је чак неколико секунди да је направим – погледај само како сам ти написао: СРЕЂАН РОЂЕНДАН, МАРКУСЕ. Види, нацртао сам ти и малу тарту.”

„Размазићеш ме.”

„Каквих је узбуђења било на твојом рођендану?”, питао ме је Џоел.

Док сам седео у Џоеловој соби, чинило ми се да сам давно разговарао са родитељима. Вратио сам се у нормалан свет. Показао сам му ајпод и питао га: „Џоеле, да ли би рекао да су моји родитељи чудни?”

„О, да, али сви родитељи су чудни.”

„Да ли су моји посебно чудни?”

„Да, вероватно, али добро чудни. Мислим, твоја мама се потпуно разликује од моје маме. Прво, сасвим је опуштена, и чини ми се као да лебди

по кући. А није ни опседнута кућним пословима, јелда?”

Тачно. Кућа нам је испуњена уметничким сликама и књигама, али некако је и неуредна. Знам да мама не воли да уништава паучину, нити се плаши паукова – у ствари, сматра их малим кућним љубимцима.

Изненада, преда мном се створила мамина слика са дугачком тамном косом и свим висећим минђушама које стално носи. Да, могао би да је замислиш како се шуња у неком хорор филму. Али не и тату – онског човека са брадицом, ведрим и љубазним осмехом и бирмингамским нагласком. Ипак, радна соба му је испуњена књигама са језивим причама – у ствари, полице су му пуне књига, али, то ништа не значи пошто има књижару. Сасвим је нормално да скупља хорор књиге?

„Нешто си се замислио”, рекао је Џоел, „или те муче гасови?”

21.50

Кад сам се вратио кући, родитељи су ме дочекали на вратима.

„Ево га”, рекао је тата озарено се осмехујући.

„Аха, ево ме. Кад смо већ код тога, нисам сасвим сигуран ко сам – нити ко сте ви.”

„Имамо нешто да ти покажемо”, рекао је тата. Кад смо ушли у кухињу и сели, пружио ми је малу

сребрну кутију. „Можда си је видео у мојој радној соби”, рекао је.

Видео сам је, високо на последњој полици, чак сам се и потајно питао шта је у њој.

„Слободно је отвори”, рекао је тата.

Отворио сам је и унутра видео мали бели очњак. „И ово је твој зуб?”, питао сам га.

„Тачно”, рекао је тата поносно.

Кад сам видео зуб и израз на татином лицу, изненада је све што су ми рекли постало ужасно стварно.

„Значи, он ти се климата у устима цео дан”, рекао сам, „и онда испадне?”

„Тачно”, одговорио је тата. „Обично га сутрадан ујутру пронађеш на јастуку. Добијеш и нешто новца јер је то знак да је твој преображај у полувампира почео. А кад се потпуно преобразиш, појавиће се још један очњак – жути.”

Климнуо сам и покушавао да схватим о чему прича. „И теби су, мама, израсли очњаци?”

„Јесу”, одговорила је, „али, нажалост, изгубила сам бели. Стварно ми је жао због тога. Трудићемо се да сачувамо оба твоја очњака.” Онда ме је забринуту питала: „И шта сад мислиш о свему што смо ти рекли?”

„Ја?”, нацерио сам се. „Мислим да је све фанзубатастично.”

Понекад сам одвратан лажов.